15/02/2019

«Μη στενοχωριέσαι, Νικόλα παιδί μου. Ήταν ο διάβολος και ήρθε να σε πειράξη»

/ Γνώμες

Γεννήθηκε το 1926 σ’ ένα νησί της Δωδεκανήσου. Όλη την παιδική ηλικία την έζησε παίζοντας με τα χριστιανόπαιδα, ενώ ο ίδιος ήταν Μουσουλμάνος. Τις παραμονές των χριστιανικών γιορτών μαζί με τα παιδιά του χωριού έτρεχε στα κάλαντα παίζοντας με την φλογέρα του. Το σπίτι που έμεναν ήταν ένας σταύλος. Εκεί τη νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων –μετά τα κάλαντα– και αφού είχε ξαπλώσει για να κοιμηθή, αισθάνεται να ανοίγη η πόρτα και μπροστά του να εμφανίζεται ο Χριστός. Φορούσε άσπρο χιτώνα, το πρόσωπό του ήταν χαμογελαστό και του είπε: «Ήρθα για σένα, είσαι δικό Μου παιδί» και εξαφανίστηκε. Το ίδιο επαναλήφθηκε τις επόμενες δυο νύχτες.

Ο μικρός ήταν τότε περίπου δεκατριών χρόνων. Βρέθηκε μπροστά στο δίλημμα, αν θα το πη ή όχι και σε ποιον. Ύστερα από σκέψη αποφάσισε να το πη στον πρόεδρο

του χωριού, ένα σεβάσμιο ηλικιωμένο άνδρα, τον μπαρμπα-Νικόλα. Πήγε στο σπίτι του, του διηγήθηκε όλη την ιστορία και αμέσως ζήτησε να τον βαφτίσουν. Ο πρόεδρος με χαμόγελο του απάντησε: «Το σκέφτηκες, παιδί μου, καλά;». Ο μικρός του απάντησε: «Ναι, το σκέφτηκα, θέλω να με βαφτίσετε».

Ο πρόεδρος τότε του εξήγησε ότι αυτό θα ήταν δύσκολο λόγω του ότι ήταν ανήλικος και οι γονείς του θα μπορούσαν να αντιδράσουν. Στο τέλος του είπε: «Αν, παιδί μου, σε έχη φωτίσει τόσο ο Χριστός και το επιθυμής τόσο πολύ, κάνε υπομονή να φθάσης στη νόμιμη ηλικία. Τότε να το ζητήσης και θα το απολαύσεις».

Δούλευε κυρίως στις ψαρόβαρκες, οι οποίες εκείνα τα χρόνια ήταν με κουπιά και πανιά. Συχνά τότε πήγαιναν στις απέναντι ακτές, ιδιαίτερα στον κόλπο ανατολικά της Κω. Κάποια φορά καθώς έρχονταν προς το νησί από τον κόλπο γεμάτοι ψάρια, ήταν τρεις στην βάρκα, έρχεται ξαφνικά μία φοβερή κακοκαιρία. Η βάρκα πλημμύρισε και εκείνος με ένα τενεκέ προσπαθούσε να αδειάζη τα νερά. Καθώς έβγαζε τα νερά βρέθηκε ένα μικρό Εικονισματάκι του αγίου Νικολάου μέσα στον τενεκέ. Αμέσως μία φωνή μέσα του φωνάζει: «Μη με πετάξης!». Πιάνει το Εικόνισμα, το σηκώνει ψηλά και λέει: «Άγιέ μου Νικόλα, σώσε μας και αν έρθη η ώρα να βαφτιστώ θα πάρω το όνομά Σου». Σε λίγη ώρα βρέθηκαν σε κάποια ακτή της Κω.

Αργότερα πήγε στην Μικρασία. Ένα χρονικό διάστημα δούλευε σε εργοστάσιο-υφαντουργείο. Κάποια στιγμή με άλλους Κώους πηγαίνει για να γνωρίση την Σμύρνη και τον Τσεσμέ. Εκεί του άρεσε και έμεινε για να δουλέψη στα καπνά. Το βράδυ κοιμήθηκαν σε μία αποθήκη, η οποία όμως ήταν παλιά Εκκλησία του Χριστού. Οι άλλοι δύο, αδελφή και αδελφός –μουσουλμάνοι– δεν μπορούσαν να ησυχάσουν μέχρι που αποφάσισαν να βγουν από την Εκκλησία και να κοιμηθούν στο χωράφι. Έτσι εκείνος έμεινε μόνος μέσα στο σκοτάδι.

Αφού κοιμήθηκε για λίγη ώρα, ανοίγει τα μάτια του και βλέπει ένα φως να βγαίνη μέσα από το Ιερό. Κοιτάζει έξω, ήταν σκοτεινά, η Εκκλησία όμως έλαμπε. Την επόμενη βραδιά το ίδιο. Την τρίτη βραδιά μαζί με το φως ακούει μία φωνή: «Μη ξεχάσης την υπόσχεσή σου. Είσαι δικό Μου παιδί». Μετά από αυτό μέχρι το πρωί σκεφτόταν πώς θα γίνει Χριστιανός μέσα στην Τουρκία. Όταν ξημέρωσε είδε ότι η φωνή έβγαινε από μία σκαλιστή μαρμάρινη εικόνα του Κυρίου, η οποία ήταν και η μόνη που είχε μείνει, χτισμένη πάνω από το Ιερό. Την ίδια μέρα μετά από μια-δυο ώρες ήρθε διαταγή να επιστρέψουν όλοι οι πρόσφυγες στις πατρίδες τους. Ήταν τότε το έτος 1945. Έτσι επέστρεψε στην Κω σκεπτόμενος μέσα του ότι τώρα θα μπορέσει να βαπτιστή. Μέχρι τότε δεν είχε πει σε κανέναν από τους δικούς του τίποτε.

Τα Δωδεκάνησα τότε μετά την Ιταλική κατοχή τα κατείχαν οι Άγγλοι. Εκείνος δούλεψε στην Αγγλική Χωροφυλακή μέχρι την απελευθέρωση το 1947. Αργότερα το 1949-1950, την ημέρα μάλιστα που οι Μουσουλμάνοι γιόρταζαν το Μπαϊράμι, του λέει η μητέρα του: «Σήκω και συ να πας κάτω. Έγινες πια σκέτος Χριστιανός». Τότε εκείνος πήρε την αφορμή και απήντησε: «Δεν είμαι Χριστιανός αλλά θα γίνω όταν βαπτιστώ, μυρωθώ και πάρω την θεία Κοινωνία». Το ίδιο βράδυ βλέπει στον ύπνο του ότι ανοίγει η στέγη του σπιτιού του, τρεις Άγγελοι κατεβαίνουν στο δωμάτιό του και του λένε πως θέλουν να τον πάρουν μαζί τους. Εκείνος τους ρώτησε αν μπορή να πετάξη μαζί τους και τότε είδε ότι άρχισε να πετάη ανάμεσα στους Αγγέλους μέχρι την ακρογιαλιά. Στην συνέχεια ο μπροστινός Άγγελος, μετά ο δεξιός και τέλος ο αριστερός του, τον βούτηξαν από μία φορά στην θάλασσα και επέστρεψαν όλοι στο σπίτι.

Το πρωί κατάλαβε πλέον ότι είχε έρθει η ώρα για να βαφτιστή. Κατέβηκε στο λιμάνι, βρήκε ένα γνωστό του ναυτικό και αφού του εξήγησε τον σκοπό του, εκείνος τον πήρε σαν βοηθό του στο καράβι και έφτασαν στην Κάλυμνο, στην Μητρόπολη. Ύστερα έρχεται στην Ι. Μονή Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στην Πάτμο αναζητώντας τον γέροντα Αμφιλόχιο Μακρή. Μαζί του ήρθε και ο Νικόλαος Νικολαΐδης, ο οποίος και έγινε στην συνέχεια νονός του.

Μετά την πρώτη επαφή με τον π. Αμφιλόχιο και τον π. Μελέτιο ωρίστηκε να γίνη η βάπτιση στο ιερό Σπήλαιο της Αποκαλύψεως. Πράγματι την επομένη το πρωί έγινε η βάπτιση από τον π. Ιερεμία κάτω από το τριπλό σχίσιμο του βράχου εντός του Ι. Σπηλαίου και πήρε το όνομα Νικόλαος. Όταν επανήλθε στην Ι. Μ. Αγίου Ιωάννου πήγε να προσκυνήση το ιερό Λείψανο του οσίου Χριστοδούλου, το οποίο ευωδίαζε, ενώ την προηγούμενη ημέρα, πριν βαπτιστή, δεν ένιωσε τίποτε όταν το είχε προσκυνήσει. Αφού πήραν την ευλογία του π. Αμφιλοχίου, του π. Μελετίου και του π. Ιερεμία, επέστρεψαν στην Κάλυμνο.

Εκεί έμεινε στο σπίτι του π. Κυρίλλου, όπου την τρίτη νύχτα αφότου βαπτίστηκε συνέβη το εξής: Ο νεαρός Νικόλαος φορούσε ακόμη τον βαπτιστικό χιτώνα και είχε ξαπλώσει για να κοιμηθή σ’ ένα δωμάτιο που χρησιμοποιούσε ο π. Κύριλλος για να αγιογραφή, δίπλα στην θάλασσα. Η πόρτα του δωματίου που έβλεπε στην θάλασσα ήταν λίγο ανοιχτή. Ξαφνικά άκουσε την φωνή της μάννας του, άνοιξε τα μάτια του και της λέει στα Τούρκικα: «Μητέρα, πώς βρέθηκες εδώ, τι θέλεις;». Και εκείνη απαντά: «Ήρθα να σε πάρω μαζί μου». «Μητέρα, είμαι βαφτισμένος και μυρωμένος, φύγε, δεν μπορώ να έρθω μαζί σου», της λέει ο Νικόλαος. Όμως εκείνη με δυνατή φωνή του λέει: «Σήκω, θα σε πάρω» και πέφτει αμέσως πάνω του, τον πιάνει από τους ώμους για να τον σηκώση. Εκείνος την σπρώχνει φωνάζοντας: «Μάννα, μη με λερώσης», και το βλέμμα του πέφτει σε μία εικόνα του Χριστού.

Τότε φωνάζει κάνοντας το σημείο του Σταυρού: «Χριστέ μου, σώσε με». Εκείνη τότε σηκώθηκε όρθια, και του είπε: «Με νίκησες» και βγαίνοντας από την πόρτα πέφτει στην θάλασσα, βρέχοντας μάλιστα την πόρτα. Καθώς όμως έβγαινε η μητέρα του βλέπει πίσω της μία ουρά ζώου και όταν εξαφανίστηκε στην θάλασσα, τότε κατάλαβε ότι δεν ήταν η μητέρα του. Το πρωί ο π. Κύριλλος που είχε ακούσει τις φωνές, ρώτησε και έμαθε τι του συνέβη. Τότε του λέει: «Μη στενοχωριέσαι, Νικόλα παιδί μου. Ήταν ο διάβολος και ήρθε να σε πειράξη». Ο νεοφώτιστος Νικόλαος παρέμεινε για ένα διάστημα στην Κάλυμνο όπου νυμφεύθηκε και αργότερα επέστρεψε στην Κω.

Ο Νικόλαος είχε πολλές επεμβάσεις του Θεού στην ζωή του και αντιλήψεις από την θεία Χάρι. Με απλότητα και πίστη στις δυσκολίες του ζητούσε βοήθεια από τον Θεό και την λάμβανε.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο»